

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ◌
 שאלה-question ^
 תירוץ-answer !
 ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
 מעשה-story O

מקרא-key:

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אינו חייב עד שיקנה בשר בזול ויאכל, יין בזול וישתה.	והאמר רבי חנן בר מולדה אמר רב הונא:								◌	■	עא.
אלא אימא: מדמי סעודה המוכנת לאביו ולאמו.									◊	!	עא.
איבעית אימא: דאקני לה אחר, ואמר לה: על מנת שאין לבעליך רשות בהן.									◊	!	עא.
היה אביו רוצה ואמו אינה רוצה, אביו אינו רוצה ואמו רוצה - אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיהו שניהם רוצין.										■	עא.
אם לא היתה אמו ראויה לאביו - אינו נעשה בן סורר ומורה.	רבי יהודה:									■	עא.
מאי אינה ראויה?									◊	^	עא.
אילמא חייבי כריתות וחייבי מיתות בית דין										!	עא.
סוף סוף אבוה - אבוה נינהו, ואמיה - אמיה נינהו										◌	עא.
אלא: בשוה לאביו קאמר										!	עא.
אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול ובמראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה. מאי טעמא - דאמר קרא: איננו שמע בקלנו מדקול בעינן שוין - מראה וקומה נמי בעינן שוין.	תניא נמי הכי, רבי יהודה:									◊	עא.
כמאן אזלא הא דתניא:										^	עא.
בן סורר ומורה לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שכר	[תניא]									◊	עא.
כמאן? כרבי יהודה										!	עא.
איבעית אימא: רבי שמעון היא										!	עא.
וכי מפני שאכל זה תרטימר בשר ושתה חצי לוג יין האיטלקי אביו ואמו מוציאין אותו לסקלו? אלא לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שכר.	דתניא, אמר רבי שמעון:									!	עא.
אני ראיתיו, וישבתי על קברו.	רבי יונתן:									○	עא.
כמאן אזלא הא דתניא:										^	עא.
עיר הנדחת לא היתה ולא עתידה להיות ולמה נכתבה - דרוש וקבל שכר.	[תניא]									◊	עא.
כמאן - כרבי אליעזר										!	עא.
כל עיר שיש בה אפילו מזוזה אחת - אינה נעשית עיר הנדחת. מאי טעמא - אמר קרא (דברים י"ג) ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש, וכיון דאי איכא מזוזה לא אפשר, דכתיב (דברים י"ב) לא תעשון כן לה' אלהיכם.	דתניא, רבי אליעזר:									!	עא.
אני ראיתיה, וישבתי על תילה.	רבי יונתן:									○	עא.
כמאן אזלא הא דתניא:										^	עא.
בית המנוגע לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שכר.	[תניא]									◊	עא.
כמאן - כרבי אלעזר ברבי שמעון.										!	עא.
לעולם אין הבית טמא עד שיראה כשתי גריסין על שתי אבנים, בשתי כתלים, בקרן זווית, ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס.	דתנן, רבי אלעזר ברבי שמעון:									!	עא.
מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון										^	עא.
כתיב קיר וכתוב קירת, אזוהו קיר שהוא כקירות - הוי אומר זה קרן זווית.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]									!	עא.
מקום היה בתחום עזה והיו קורין אותו חורבתא סגירתא.	תניא, אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:									■	עא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פעם אחת הלכתי לגליל וראיתי מקום שמצינין אותו, ואמרו: אבנים מנוגעות פינו לשם.	רבי שמעון איש כפר עכו:											◊
היה אחד מהם גידם או חיגר או אלם או סומא או חרש - אינו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר (דברים כ"א) ותפשו בו אביו ואמו - ולא גדמין, והוציאו אתו - ולא חגרין, ואמרו - ולא אלמין, בננו זה - ולא מתרין בו בפני שלשה, ומלקין אותו.												■
חזר וקלקל - נדון בעשרים ושלשה. ואינו נסקל עד שיהו שם שלשה הראשונים, שנאמר בננו זה זהו שלקה בפניכם.												■
שמעת מינה בעינן קרא כדכתיב												◊
שאני הכא, דכוליה קרא יתירא הוא.												◊
ומתרין בפני שלשה.												■
למה לי? בתרי סגי												◊
הכי קאמר: מתרין בו בפני שנים, ומלקין אותו בפני שלשה.	אביי:											■
מלקות בבן סורר ומורה היכא כתיבא?												◊
כדרכי אבהו												!
למדנו (דברים כ"ב) ויסרו (דברים כ"א) מוסרו, ויסרו (דברים כ"א) מבן, ובן (דברים כ"ה) מבן - והיה אם בן הכות הרשע.	דאמר רבי אבהו:											!
חזר וקלקל נידון בעשרים ושלשה וכו'.												■
האי מיבעי ליה זה - ולא סומין												◊
אם כן לכתוב בננו הוא, מאי בננו זה - שמע מינה תרתי.												!
ברח עד שלא נגמר דינו ואחר כך הקיף זקן התחתון - פטור, ואם משנגמר דינו ברח. ואחר כך הקיף זקן התחתון - חייב.												■
בן נח שבירך את השם ואחר כך נתגייר - פטור, הואיל ונשתנה דינו - ונשתנית מיתתו.	רבי חנינא:											◊
נימא מסייעא ליה:												◊
ברח עד שלא נגמר דינו, ואחר כך הקיף זקן התחתון - פטור	[תנן]											◊
מאי טעמא - לאו משום דאמרינן: הואיל ואישתני - אישתני?												◊
לא, שאני הכא דאי עבד השתא - לאו בר קטלא הוא.												!
אם משנגמר דינו ברח, ואחר כך הקיף זקן התחתון - חייב.	תא שמע:											◊
נגמר דינו קאמרת? נגמר דינו - גברא קטילא הוא.												!
בן נח שזכה את חבריו ובא על אשת חבריו, ונתגייר - פטור. עשה כן בישראל ונתגייר - חייב.	תא שמע:											◊
ואמאי? נימא: הואיל ואישתני												◊
אישתני - דינו ומיתתו בעינן, והאי - דינו אישתני, מיתתו לא אישתני.												!
בשלמא רוצח, מעיקרא סייף והשתא סייף. אלא אשת איש, מעיקרא סייף והשתא חנק												◊
בנערה המאורסה, דאידי ואידי בסקילה.												!
והא עשה כן בישראל דומיא דאשת חבריו קתני?												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אלא: קלה בחמורה - מישך שייכא.											!	◇	עא:	
הניחא לרבנן דאמרי סייף חמור, אלא לרבי שמעון דאמר חנק חמור, מאי איכא למימר?											⚡	◇	עא:	
רבי שמעון סבר לה כתנא דבי מנשה											!	◇	עא:	
כל מיתה האמורה לבני נח אינה אלא חנק.	דאמר: [תנא דבי מנשה]										!	◇	עא:	
בשלמא אשת איש - מעיקרא חנק והשתא חנק. אלא רוצח, מעיקרא חנק והשתא סייף?											⚡	◇	עא:	
קלה בחמורה מישך שייכא.											!	◇	עא:	
לימא מסייעא ליה:												⚡	עא:	
סרחה ואחר כך בגרה - תידון בחנק.	[תנן]											⚡	◇	עא:
בסקילה מאי טעמא לא - לאו משום דהואיל ואישתני אישתני, וכל שכן הכא דאישתני לגמרי?												⚡	עא:	
תני תידון בסקילה.	האמר ליה רבי יוחנן לתנא:											!	◇	עא:
בן סורר ומורה נידון על שם סופו, ימות זכאי ואל ימות חייב. שמיתתן של רשעים הנאה להן והנאה לעולם, לצדיקים - רע להן ורע לעולם													■	עא:
יין ושינה לרשעים - הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להן ורע לעולם.													■	עא:
פיזור לרשעים - הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להן ורע לעולם.													■	עא:
כנוס לרשעים - רע להן ורע לעולם, ולצדיקים - הנאה להן והנאה לעולם.													■	עא:
שקט לרשעים - רע להן ורע לעולם, לצדיקים - הנאה להן והנאה לעולם.													■	עא:
וכי מפני שאכל זה תרטימר בשר ושתה חצי לוג יין האיטלקי אמרה תורה יצא לבית דין ליסקל? אלא, הגיעה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה, שסוף מגמר נכסי אביו ומבקש למודו ואינו מוצא, ויוצא לפרשת דרכים ומלסטם את הבריות. אמרה תורה: ימות זכאי ואל ימות חייב.	תנאי, רבי יוסי הגלילי:												■	עב. ג
שמיתתן של רשעים הנאה להם והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להם ורע לעולם. שינה ויין, לרשעים - הנאה להם והנאה לעולם, לצדיקים - רע להם ורע לעולם. שקט, לרשעים - רע להם ורע לעולם, ולצדיקים - הנאה להם והנאה לעולם. פיזור, לרשעים - הנאה להם והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להם ורע לעולם.													■	עב.
הבא במחותרת נידון על שם סופו.													■	עב. מ
היה בא במחותרת ושבר את החבית, אם יש לו דמים - חייב, אם אין לו דמים פטור.													■	עב.
מאי טעמא דמחותרת - חזקה אין אדם מעמיד עצמו על ממונו. והאי מימר אמר: אי אזילנא - קאי לאפאי ולא שביק לי, ואי קאי לאפאי - קטלינא ליה. והתורה אמרה: אם בא להורגך - השכם להורגו.	רבא:												■	עב. ג
הבא במחותרת ונטל כלים ויצא - פטור. מאי טעמא - בדמים קנהו.	רב:												■	עב.
מסתברא מילתיה דרב בששיבר, דליתנהו, אבל נטל - לא. והאלהים אמר רב אפילו נטל. דהא יש לו דמים ונאנסו - חייב, אלמא: ברשותיה קיימי, הכא נמי ברשותיה קיימי.	רבא:												■	עב.
ולא היא, כי אוקמינא רחמנא ברשותיה - לענין אונסין, אבל לענין מקנא - ברשותיה דמרייהו קיימי, מידי דהוה אשואל.													■	עב.
בא במחותרת ושיבר את החבית, יש לו דמים - חייב, אין לו דמים - פטור.	תנן:											⚡	◇	עב.
טעמא דשיבר, דכי אין לו דמים פטור. הא נטל - לא												⚡	עב.	
הוא הדין דאפילו נטל נמי, והא דקא תני שבר את החבית - קא משמע לן דכי יש לו דמים, אף על גב דשיבר נמי חייב.												!	◇	עב.
פשיטא, מזיק הוא												⚡	עב.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא קא משמע לן דאפילו שלא בכוונה.												!	עב.
מאי קא משמע לן - אדם מועד לעולם												ז	עב.
אדם מועד לעולם, בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון	תנינא:											ז	עב.
קשיא.													עב.
הגונב כיס בשבת - חייב, שהרי נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת. היה מגרר ויוצא - פטור, שהרי איסור גנבה ואיסור סקילה באין כאחד.	מתיב רב ביבי בר אבין:											ז	עב.
והלכתא: דשדנהו בנהרא.												!	עב.
רבא איגנבו ליה דיכרי במחתרתא, אהדינהו ניהליה ולא קבלינהו												ו	עב.
אמר: הואיל ונפק מפומיה דרב.	[רבא]											ו	עב.
(שמות כ"ב) אין לו דמים אם זרחה השמש עליו. וכי השמש עליו בלבד זרחה? אלא: אם ברור לך הדבר כשמש שאין לו שלום עמך - הרגהו, ואם לאו - אל תהרגהו.	תנו רבנן:												עב.
אם זרחה השמש עליו דמים לו וכי השמש עליו בלבד זרחה, אלא: אם ברור לך כשמש שיש לו שלום עמך - אל תהרגהו, ואם לאו - הרגהו.	תניא אידך:												עב.
קשיא סתמא אסתמא												ז	עב.
לא קשיא, כאן - באב על הבן, כאן - בבן על האב.												!	עב.
כל דאתי עלאי במחתרתא - קטילנא ליה, לבר מרב חנינא בר שילא.	רב:												עב:
מאי טעמא?												^	עב:
אילמא משום דצדיק הוא												!	עב:
הא קאתי במחתרתא												ז	עב:
אלא משום דקים לי בגווייה דמרחם עלי כרחם אב על הבן.												!	עב:
(שמות כ"ב) דמים לו, בין בחול בין בשבת, אין לו דמים - בין בחול בין בשבת.	תנו רבנן:												עב:
בשלמא אין לו דמים בין בחול בין בשבת - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: מידי דהוה אהרוגי בית דין, דבשבת לא קטלינן - קא משמע לן דקטלינן. אלא דמים לו בין בחול בין בשבת השתא בחול לא קטלינן ליה - בשבת מבעיא?												ז	עב:
לא נצרכא אלא לפקח עליו את הגל.	רב ששת:											!	עב:
(שמות כ"ב) והוכה - בכל אדם, ומת - בכל מיתה שאתה יכול להמיתו.	תנו רבנן:												עב:
בשלמא, והוכה בכל אדם - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: בעל הבית הוא דקים ליה דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו, אבל אחר לא - קא משמע לן, דרודף הוא, ואפילו אחר נמי. אלא ומת בכל מיתה שאתה יכול להמיתו, למה ליה? מרוצח נפקא												ז	עב:
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה רצח הוא, אין לי אלא במיתה האמורה בו, ומנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה רשאי להמיתו בכל מיתה שאתה, יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת, מכל מקום.	דתניא:											ז	עב:
שאני התם דאמר קרא מות יומת.												!	עב:
וניגמר מיניה												ז	עב:
משום דהוה רוצח וגואל דם שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												!	עב:
(שמות כ"ב) מחתרת, אין לי אלא מחתרת, גגו חצירו וקרפיפו מנין? תלמוד לומר (שמות כ"ב) ימצא הגנב - מכל מקום. אם כן מה תלמוד לומר מחתרת - מפני שרוב גנבים מצויין במחתרת.	תנו רבנן:												עב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחלתת אין לי אלא מחלתת. גגו חצירו וקרפיו מנין? תלמוד לומר ימצא הגנב - מכל מקום. אם כן מה תלמוד לומר מחלתת - מחלתתו זו היא התראתו.	תניא אידך:										♣	◇
קטן הרודף ניתן להצילו בנפשו.	רב הונא:										♣	◇
רודף אינו צריך התראה, לא שנא גדול ולא שנא קטן.	קסבר: [רב הונא]										♣	
יצא ראשו - אין נוגעין בו, לפי שאין דוחין נפש מפני נפש.	איתיביה רב חסדא לרב הונא:										♣	◇
ואמאי? רודף הוא											♣	
שאני התם, דמשמאי קא רדפי לה.											!	◇
נימא מסייע ליה:											♣	
רודף שהיה רודף אחר חבירו להורגו, אומר לו: ראה שישאל הוא, ובן ברית הוא, והתורה אמרה (בראשית ט') שפך דם האדם באדם דמו ישפך, אמרה תורה: הצל דמו של זה בדמו של זה.	[תניא]										♣	◇
ההיא רבי יוסי ברבי יהודה היא.											!	
חבר אין צריך התראה, לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד.	דתניא, רבי יוסי ברבי יהודה:										♣	!
רודף שהיה רודף אחר חבירו להורגו, אמר לו: ראה שישאל הוא, ובן ברית הוא, והתורה אמרה: שפך דם האדם באדם דמו ישפך. אם אמר: יודע אני שהוא כן - פטור, על מנת כן אני עושה - חייב.	תא שמע:										♣	◇
לא צריכא - דקאי בתרי עיברי דנהרא, דלא מצוי אצוליה, מאי איכא - דבעי איתויי לבי דינא, בי דינא - בעי התראה.											!	◇
איבעית אימא: אמר לך רב הונא, אנא דאמרי כתנא דמחלתת, דאמר: מחלתתו זו היא התראתו.											!	◇
ואלו הן שמצילין אותן בנפשן: הרודף אחר חבירו להרגו, ואחר הזכר, ואחר הנערה המאורסה. אבל הרודף אחר בהמה, והמחלל - את השבת, ועובד עבודה זרה אין מצילין אותן בנפשן.											♣	מ
מניין הרודף אחר חבירו להרגו שניתן להצילו בנפשו - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תעמד על דם רעך.	תנו רבנן:										♣	◇
והא להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדתניא:											♣	
מניין לרואה את חבירו שהוא טובע בנהר, או חיה גורתו, או לסטין באין עליו, שהוא חייב להצילו - תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך.	[תניא]										♣	◇
אין הכי נמי.											!	
ואלא ניתן להצילו בנפשו מנלן?											^	
אתיא בקל וחומר מנערה המאורסה, מה נערה המאורסה, שלא בא אלא לפוגמה - אמרה תורה ניתן להצילה בנפשו, רודף אחר חבירו להרגו - על אחת כמה וכמה.											!	◇
וכי עונשין מן הדין?											♣	
הקישא הוא, (דברים כ"ב) כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש, וכי מה למדנו מרוצח? מעתה, הרי זה בא ללמד ונמצא למד, מקיש רוצח לנערה המאורסה: מה נערה המאורסה ניתן להצילה בנפשו - אף רוצח ניתן להצילו בנפשו.	דבי רבי תנא:										!	◇
ונערה מאורסה גופה מנלן											♣	◇
כדתנא דבי רבי ישמעאל											!	
(דברים כ"ב) ואין מושיע לה, הא יש מושיע לה - בכל דבר שיכול להושיע.	דתנא דבי רבי ישמעאל:										!	◇
מנין לרואה את חברו שהוא טובע בנהר או חיה גורתו או לסטין באין עליו שהוא חייב להצילו תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך.	גופא:										♣	◇
והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: אבדת גופו מניין - תלמוד לומר והשבתו לן											♣	◇
אי מהתם והא אמינא: הני מילי - בנפשיה, אבל מיטרח ומיגר אגורי - אימא לא, קא משמע לן.											!	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אחד הרודף אחר חבירו להרגו, ואחר הזכר, ואחר נערה המאורסה, ואחר חייבי מיתות בית דין, ואחר חייבי כריתות - מצילין אותן בנפשו. אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט - אין מצילין אותן בנפשו.	תנו רבנן: [רבנן]											♣	◇	עג.		
נעבדה בה עבירה - אין מצילין אותה בנפשו.													♣	◇	עג.	
יש לה מושיע - אין מצילין אותה בנפשו.														♣	◇	עג.
אף האומרת הניחו לו שלא יהרגנה.	רבי יהודה:											♣	◇	עג.		
מנא הני מילי?												^		עג.		
אמר קרא (דברים כ"ב) ולנערה לא תעשה דבר אין לנערה חטא מות, נער - זה זכור, נערה - זו נערה המאורסה, חטא - אלו חייבי כריתות, מות - אלו חייבי מיתות בית דין.												!	◇	עג.		
כל הני למה לי?												?		עג.		
צריכי												!	◇	עג.		
דאי כתב רחמנא נער - משום דלא אורחיה, אבל נערה דאורחיה - אימא לא.												!		עג.		
ואי כתב רחמנא נערה - משום דקא פגים לה, אבל נער דלא קא פגים ליה - אימא לא.												!		עג.		
ואי כתב רחמנא הני - משום - דהאי לאו אורחיה הוא, והא - קא פגים לה, אבל שאר עריות, דאורחיהו ולא נפיש פיגמיהו - אימא לא, כתב רחמנא חטא.												!		עג.		
ואי כתב רחמנא חטא הוה אמינא: אפילו חייבי לאוין, כתב רחמנא מות.												!		עג.		
ואי כתב רחמנא מות הוה אמינא חייבי מיתות בית דין - אין, חייבי כריתות - לא, כתב רחמנא חטא.												!		עג.		
ולכתוב רחמנא חטא מות ולא בעי נער ונערה												?	◇	עג.		
אין הכי נמי, ואלא נער נערה, חד - למעוטי עובד עבודה זרה, וחד - למעוטי בהמה ושבת.												!	◇	עג.		
עובד עבודה זרה ניתן להצילו בנפשו	ולרבי שמעון בן יוחי דאמר:											?	◇	עג.		
למה לי?												?		עג.		
חד - למעוטי בהמה, וחד - למעוטי שבת. סלקא דעתך אמינא: תיתי שבת מחילול חילול מעבודה זרה.												!	◇	עג.		
מחלל את השבת ניתן להצילו בנפשו, דאתיא שבת מחילול חילול מעבודה זרה	ולרבי אלעזר רבבי שמעון דאמר:											?	◇	עג.		
מאי איכא למימר?												?		עג.		
חד מיעוט - למעוטי בהמה, ואידך - אידי דכתב רחמנא נער, כתב נמי נערה.												!	◇	עג.		
אף האומרת הניחו לו שלא יהרגנה.	רבי יהודה:												♣	◇	עג.	
במאי קמיפלגי?													?		עג.	
במקפדת על פיגמה, ומניחתו שלא יהרגנה.	רבא:												!	◇	עג.	
אפיגמה קפיד רחמנא, והרי מקפדת על פיגמה.	רבנן סברי:												!	◇	עג.	
ורבי יהודה												?	!		עג.	
האי - דקאמר רחמנא קטליה - משום דמסרה נפשה לקטלא, הא - לא מסרה נפשה לקטלא.	[רבי יהודה]												!	◇	עג.	
אלמנה לכהן גדול נמי, קא פגים לה	רב פפא לאביי:												?	◇	עג.	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **!** תירוץ-answer **!** ראיה-proof
key-מקרא:

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אפיגמה רבה - קפיד רחמנא, אפיגמה זוטא - לא קפיד רחמנא.	אמר ליה: [אביי]											◇	עג:
חטא אלו חייבי כריתות.												◇	עג:
ואלו נערוש שיש להן קנס: הבא על אחותן	ורמינהו:											◇	עג:
משעת העראה דפגמה - איפטר לה מקטלא, ממונא לא משלם עד גמר ביאה.	אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא:											◇	עג:
הניחא למאן דאמר העראה זו נשיקה, אלא למאן דאמר העראה זו הכנסת עטרה - מאי איכא למימר?												◇	עג:
כגון שבא עליה שלא כדרכה, וחזר ובא עליה כדרכה.	אלא אמר רב חסדא:											◇	עג:
במניחתו שלא יהרגנה, ורבי יהודה היא.	רבא:											◇	עג:
במפותה, ודברי הכל.	רב פפא:											◇	עד:
ביכול להציל באחד מאבריו, ורבי יונתן בן שאול היא.	אביי:											◇	עד:
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, ויכול להצילו באחד מאבריו ולא הציל - נהרג עליו.	דתניא, רבי יונתן בן שאול:											◇	עד:
מאי טעמא דרבי יונתן בן שאול?												◇	עד:
דכתיב (שמות כ"א) וכי ינצו אנשים וגו'												◇	עד:
במצות שבמיתה הכתוב מדבר, דכתיב, (שמות כ"א) ואם אסון יהיה ונתתה נפש תחת נפש	ואמר רבי אלעזר:											◇	עד:
ואפילו הכי אמר רחמנא ולא יהיה אסון ענוש יענש, אי אמרת בשלמא יכול להציל באחד מאבריו לא ניתן להצילו בנפשו - היינו דמשכחת לה דיענש, כגון שיכול להציל באחד מאבריו. אלא אי אמרת יכול להציל												◇	עד:
דילמא שאני הכא, דמיתה לזה ותשלומין לזה.												◇	עד:
לא שנא												◇	עד:
רודף שהיה רודף אחר חבריו, ושייבר את הכלים, בין של נרדף ובין של כל אדם - פטור. מאי טעמא - מתחייב בנפשו הוא. ונרדף ששייבר את הכלים, של רודף - פטור, של כל אדם - חייב. של רודף פטור - שלא יאמרו ממונו חביב עליו מגופו, של כל אדם חייב - שמציל עצמו בממון חבריו. ורודף שהיה רודף אחר רודף להצילו, ושייבר את הכלים בין של רודף בין של נרדף, בין של כל אדם - פטור. ולא מן הדין, שאם אי אתה אומר כן - נמצא אין לך כל אדם שמציל את חבריו מיד הרודף.	דאמר רבא:											◇	עד:
אבל הרודף אחר בהמה.												◇	עד:
העובד עבודה זרה ניתן להצילו בנפשו מקל וחומר: ומה פגם הדיוט ניתן להצילו בנפשו, פגם גבוה לא כל שכן?	תניא, רבי שמעון בן יוחי:											◇	עד:
וכי עונשין מן הדין?												◇	עד:
עונשין מן הדין.	קא סבר: [רבי שמעון בן יוחאי]											◇	עד:
המחלל את השבת ניתן להצילו בנפשו.	תניא, רבי אלעזר ברבי שמעון:											◇	עד:
סבר לה כאבוה דאמר עונשין מן הדין, ואתיא שבת בחילול חילול מעבודה זרה.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]											◇	עד:
נימנו וגמרו בעלית בית נתזה בלוד: כל עבירות שבתורה אם אומרין לאדם עבור ואל תהרג - יעבור ואל יהרג, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק:											◇	עד:
ועבודה זרה לא?												◇	עד:
מנין שאם אמרו לו לאדם עבוד עבודה זרה ואל תהרג מנין שיעבוד ואל יהרג - תלמוד לומר (ויקרא כ"ב) וחי בהם - ולא שימות בהם. יכול אפילו בפרהסיא - תלמוד לומר (ויקרא כ') ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי.	והא תניא, אמר רבי ישמעאל:											◇	עד:

statement-מימרא ■
challenge-קושיא ⚡
question-שאלה ^
answer-תירוץ !
proof-ראייה ■

disputants-חולקים ♦
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊
insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת <
story-מעשה O

מקרא-key:

Talmud Navigator

סנהדרין-בן סורר ומורה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
אינהו דאמור כרבי אליעזר.															עד.
(דברים ו') ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, אם נאמר בכל נפשך למה נאמר בכל מאדך, ואם נאמר בכל מאדך למה נאמר בכל נפשך, - אם יש לך אדם שגופו חביב עליו מממונו - לך נאמר בכל נפשך, ואם יש לך אדם שממונו חביב עליו מגופו - לך נאמר בכל מאדך.	דתניא, רבי אליעזר:														עד.
גילוי עריות ושפיכות דמים - כדרכי.															עד.
(דברים כ"ב) כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו ונפש כן הדבר הזה, וכי מה למדנו מרצח? מעתה, הרי זה בא ללמד ונמצא למד: מקיש רוצח לנערה המאורסה, מה נערה המאורסה - ניתן להצילו בנפשו, אף רוצח - ניתן להצילו בנפשו. ומקיש נערה המאורסה לרוצח, מה רוצח - יהרג ואל יעבור, אף נערה המאורסה - תהרג ואל תעבור	דתניא, רבי:														עד.
רוצח גופיה מנא לן?															עד.
סברא הוא.															עד.
דההוא דאתא לקמיה דרבה, ואמר ליה: אמר לי מרי דוראי זיל קטליה לפלניא, ואי לא - קטלינא לך.															עד.
לקטלוך ולא תיקטול. מי יימר דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא דהוא גברא סומק טפי.	אמר ליה: [רבה]														עד.
לא שנו אלא שלא בשעת השמד, אבל בשעת השמד - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:														עד.
אפילו שלא בשעת השמד, לא אמרו אלא בצניעא, אבל בפרהסיא - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:														עד.
מאי מצוה קלה?															עד.
אפילו לשנויי ערקתא דמסאנא.	רבא בר יצחק אמר רב:														עד.
וכמה פרהסיא?															עד.
אין פרהסיא פחותה מעשרה בני אדם.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:														עד.
פשיטא, ישראלים בעינן, דכתיב (ויקרא כ"ב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.															עד.
תשעה ישראל ונכרי אחד מהו?	בעי רבי ירמיה:														עד.
אתיא תוך תוך, כתיב הכא ונקדשתי בתוך בני ישראל וכתיב התם (במדבר ט"ז) הבדלו מתוך העדה הזאת מה להלן עשרה וכולהו ישראל - אף כאן עשרה וכולהו ישראל.	תא שמע, דתני רב ינאי אחוה דרבי חייה בר אבא:														עד.
והא אסתר פרהסיא הוא?															עד.
אסתר קרקע עולם היתה.	אביי:														עד.
הנאת עצמן שאני. דאי לא תימא הכי - הני קוואקי ודימוניקי היכי יהיבין להו? אלא הנאת עצמן שאני. הכא נמי: הנאת עצמן שאני.	רבא:														עד.
ואזדא רבא לטעמיה															עד.
נכרי דאמר ליה להאי ישראל קטול אספסתא בשבתא ושדי לחיותא, ואי לא קטילנא לך - ליקטיל ולא לקטליה. שדי לנהרא - ליקטליה ולא ליקטול. מאי טעמא - לעבורי מילתא קאי בעי.	דאמר רבא:														עד.
בן נח מצווה על קדושת השם או אין מצווה על קדושת השם?	בעו מיניה מרבי אמר:														עד.
שבע מצות נצטוו בני נח. ואם איתא - תמני הויין	אביי, תא שמע:														עד.
אינהו וכל אבוזריהו.	אמר ליה רבא:														עד.
מאי הוי עלה?															עד.
כתיב (מלכים ב' ה') לדבר הזה יסלח ה' לעבדך בכוא אדני בית רמון להשתחות שמה והוא נשען על ידי והשתחוית, וכתיב (מלכים ב' ה') ויאמר לו לך לשלום ואם איתא - לא לימא ליה	רב אדא בר אהבה, אמרי בי רב:														עד.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מקרא-key:
---	-----------

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
הא - בצנעה, הא - בפרהסיא.												◊	עה.
מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשה אחת, והעלה לבו טינא. ובאו ושאלו לרופאים, ואמרו: אין לו תקנה עד שתבעל.	רב יהודה אמר רב:											◊	עה.
ימות, ואל תבעל לו.	אמרו חכמים:											■	עה.
תעמוד לפניו ערומה?												^	עה.
ימות ואל תעמוד לפניו ערומה.												!	עה.
תספר עמו מאחורי הגדר?												^	עה.
ימות ולא תספר עמו מאחורי הגדר.												!	עה.
פליגי בה רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני.												■	עה.
אשת איש היתה	חד: [רבי יעקב בר אידי/ רבי שמואל בר נחמני]											◊	עה.
פנויה היתה.	וחד: [רבי יעקב בר אידי/ רבי שמואל בר נחמני]											◊	עה.
בשלמא למאן דאמר אשת איש היתה - שפיר. אלא למאן דאמר פנויה היתה מאי כולי האי?												◊	עה.
משום פגם משפחה.	רב פפא:											!	עה.
כדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות.	רב אחא בריה דרב איקא											!	עה.
ולינסבה מינסב												◊	עה.
לא מייתבה דעתיה, כדרבי יצחק												!	עה.
מיום שחרב בית המקדש ניטלה טעם ביאה וניתנה לעוברי עבירה, שנאמר (משלי ט') מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם.	דאמר רבי יצחק:											!	עה.
הדרן עלך בן סורר ומורה.												◊	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פיסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** ;
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■

מקרא-**key**:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואלו הן הנשרפין: הבא על אשה ובתה, ובת כהן שזנתה.												■	עה. ז
יש בכלל אשה ובתה בתו, ובת בתו, ובת בנו, ובת אשתו, ובת בתה, ובת בנה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו.												■	עה. ז
הבא על אשה שנשא בתה - לא קתני, אלא: הבא על אשה ובתה, מכלל דתרווייהו לאיסורא. ומאן נינהו - חמותו ואם חמותו.												◇	עה. ז
יש בכלל אשה ובתה	וקתני:											■	עה. ז
מכלל דתרווייהו כתיבי בהדיא, והנך מדרשא אתיא.												■	עה. ז
הניחא לאביי דאמר: משמעו דורשין איכא בינייהו, מתניתין מני - רבי עקיבא היא. אלא לרבא דאמר: חמותו לאחר מיתה איכא בינייהו, מתניתין מני?												◇	עה. ז
תני: הבא על אשה שנשא בתה.	אמר לך רבא:											◇	עה. ז
יש בכלל אשה ובתה חמותו ואם חמותו ואם חמיו.												■	עה. ז
לאביי, אידי דקא בעי למיתנא אם חמיו - תני נמי חמותו ואם חמותו.												◇	עה. ז
לרבא, אידי דקא בעי למיתנא אם חמיו ואם חמותו - תני נמי חמותו.												◇	עה. ז
מנהני מילי?												^	עה. ז
(ויקרא כ"ד) איש אשר יקח את אשה ואת אמה - אין לי אלא אשה ואמה, בת אשה ובת בתה ובת בנה מניין? נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה מה להלן - בתה ובת בתה ובת בנה, אף כאן - בתה ובת בתה ובת בנה.	דתנו רבנן:											◇	עה. ז
מנין לעשות זכרים כנקבות - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן - זכרים כנקבות, אף כאן - זכרים כנקבות.												◇	עה. ז
מנין לעשות למטה כלמעלה - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, מה להלן - למטה כלמעלה, אף כאן - למטה כלמעלה. ומה כאן למעלה כלמטה - אף להלן למעלה כלמטה.												◇	עה. ז
מנין לעשות זכרים כנקבות.	אמר מר:											◇	עה. ז
מאי זכרים כנקבות?												^	עה. ז
אילימא בת בנה כבת בתה												◇	עה. ז
בהדי הדדי קאתיין												◇	עה. ז
אלא: אם חמיו כאם חמותו.												◇	עה. ז
השתא אם חמותו לא קמה לן, אם חמיו מיהדר עליה?												◇	עה. ז
הכי קאמר: מנין לעשות שאר הבא - ממנו כשאר הבא ממנה - נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה וכו'.	אביי:											◇	עה. ז
והא בשאר דידיה לא כתיבא ביה זמה												◇	עה. ז
אתיא הנה הנה, אתיא זמה זמה.	רבא, אמר לי רב יצחק בר אבודימי:											◇	עה. ז
מנין לעשות למטה כלמעלה.	אמר מר:											◇	עה. ז
מאי למטה כלמעלה?												^	עה. ז
אילימא בת בנה ובת בתה כבתה												◇	עה. ז
בהדי הדדי קאתיין												◇	עה. ז
אלא: אם חמיו ואם חמותו כחמותו.												◇	עה. ז

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **!** תירוץ-answer
■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
האי למטה כלמעלה? למעלה כלמטה הוא?										⊡	◇	עה:
תני: למעלה כלמטה.										!	◇	עה:
אי הכי נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, ומה השתא אינהי לא כתיבא, זמה דידהו כתיבא?										⊡		עה:
הכי קאמר: מנין לעשות שלשה דורות למעלה כשלשה דורות למטה - נאמר למטה זמה ונאמר למעלה זמה, מה למטה שלשה דורות - אף למעלה שלשה דורות. ומה בעונש עשה למטה כלמעלה - אף באזהרה נמי עשה למעלה כלמטה.	אביי:									!	◇	עה:
לעולם כדקתני, ומאי למטה - למטה באיסור.	רב אשי:									!	◇	עה:
אי מה היא אם אמה אסורה, אף הוא אם אמו אסורה.										⊡		עה:
אמר קרא אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אמו.	אביי:									!	◇	עה:
בין למאן דאמר דון מינה ומינה ובין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה - לא אתיא.	רבא:									!	◇	עה:
למאן דאמר דון מינה ומינה:										■	!	עה:
מה היא אם אמה אסורה - אף הוא נמי אם אמו אסורה, ומינה - מה היא בשריפה אף הוא נמי בשריפה.										■	!	עה:
למאן דאמר שריפה חמורה:										■	!	עה:
איכא למיפרך: מה להיא - שכן אמה בשריפה, תאמר בהוא - שאמו בסקילה.										⊡	!	עה:
ועוד: אמו בסקילה, אם אמו בשריפה?										⊡	!	עה:
ועוד: מה היא לא חלקת בה בין אמה לאם אמה - אף הוא נמי, לא תחלוק בו בין אמו לאם אמו.										⊡	!	עה:
ולמאן דאמר סקילה חמורה - מהאי קושיא לא נידונה.										■	!	עה:
ולמאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה:										■	!	עה:
מה היא אם אמה אסורה - אף הוא נמי אם אמו אסורה, ואוקי באתרה: התם הוא דבשריפה, אבל הכא בסקילה, כדאשכחן באמו.										■	!	עה:
למאן דאמר שריפה חמורה:										■	!	עה:
איכא למיפרך: מה להיא - שכן אמה בשרפה, תאמר בהוא - שאמו בסקילה.										⊡	!	עה:
ועוד: הוא כהיא, מה היא - לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה, אף הוא - לא תחלוק בו בין בתו לאם אמו.										⊡	!	עו.
ולמאן דאמר סקילה חמורה - מהאי קושיא לא נידונה.										■	!	עו.
אי מה היא כלתו אסורה, אף היא כלתה אסורה.										⊡	◇	עו.
אמר קרא אשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת בנה.	אביי:									!	◇	עו.
בין למאן דאמר דון מינה ומינה, בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה - לא אתיא.	רבא:									!	◇	עו.
למאן דאמר דון מינה ומינה:										■	!	עו.
מה היא כלתו אסורה - אף היא נמי כלתה אסורה, ומינה: מה היא בסקילה - אף היא נמי בסקילה.										■	!	עו.
למאן דאמר סקילה חמורה:										■	!	עו.
איכא למיפרך: מה להיא - שכן אמו בסקילה, תאמר בהיא - שאמה בשרפה. ועוד: בתה בשרפה וכלתה בסקילה?										⊡	!	עו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הוא בעצמו יוכיח, דבתו בשרפה וכלתו בסקילה.		!										עו.
אלא, מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו, אף היא - לא תחלוק בה בין אמה לכלתה.		ז										עו.
ולמאן דאמר שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין.		■										עו.
ולמאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה:												עו.
מה הוא כלתו אסורה - אף היא כלתה אסורה, ואוקי באתרה: התם הוא דבסקילה, אבל הכא - בשרפה, כדאשכחן באמה.												עו.
למאן דאמר סקילה חמורה:												עו.
איכא למפירך: מה להווא - שכן אמו בסקילה, תאמר בהיא - שאמה בשרפה. ועוד: מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו - אף היא תחלוק בה בין בתה לכלתה.		ז										עו.
ולמאן דאמר נמי שרפה חמורה - מהאי קושיא לא נידונין.		■										עו.
בתו מאנוסתו מנין?												עו.
קל וחומר, על בת בתו ענוש, על בתו לא כל שכן?	האמר אביי:											עו.
וכי עונשין מן הדין?												עו.
גלויי מילתא בעלמא הוא.												עו.
אתיא הנה, הנה, אתיא זמה, זמה.	רבא אמר: אמר לי רבי יצחק בר אבדימי:											עו.
לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו, הוצרך הכתוב לומר (ויקרא כ"א) ובת איש כהן.	תני אבוה דרבי אבין:											עו.
אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה, אף בתו מאנוסתו - היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה?												עו.
אמר קרא (ויקרא כ"א) את אביה היא מחללת - מי שמחללת את אביה, יצתה זו שאביה מחללה.	אביי:											עו.
בשלמא התם - אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל, הכא - אדינא דמאן מוקמת ליה? אדינא דפנוייה מוקמת ליה?	רבא:											עו.
אזהרה לבתו מאנוסתו מניין?												עו.
בשלמא לאביי ורבא - מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אזהרה. אלא לדתני אבוה דרבי אבין מאי?												עו.
אמר קרא (ויקרא י"ט) אל תחלל את בתך להזנותה.	רבי אילעא:											עו.
האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה	מתקוף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב:											עו.
אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר - תלמוד לומר להזנותה - בחילול שבזנות הכתוב מדבר, במוסר את בתו שלא לשם אישות.	לכדתניא:											עו.
אם כן לימא קרא אל תחלל, מאי אל תחלל - שמע מינה תרתי.												עו.
ואביי ורבא, האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה												עו.
זה המשיא את בתו לזקן.												עו.
אל תחלל את בתך להזנותה, רבי אליעזר אומר: זה המשיא את בתו לזקן	כדתניא: [רבי אליעזר]											עו.
זה המשהא בתו בוגרת.	רבי עקיבא:											עו.
אין לך עני בישראל אלא רשע ערום, והמשהא בתו בוגרת.	רב כהנא משום רבי עקיבא:											עו.
אטו המשהא בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא?												עו.

<p>מזמרה- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof</p>	<p>♦ חולקים- disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>
מקרא- key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-הנשרפין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: איזהו עני רשע ערום - זה המשהא בתו בוגרת.	אביי:	!										◊
הוי זהיר מן היועצך לפי דרכו.	ואמר רב כהנא משום רבי עקיבא:	■										
המשיא את בתו לזקן, והמשיא אשה לבנו קטן, והמחזיר אבידה לנכרי - עליו הכתוב אומר (דברים כ"ט) למען ספות הרהר את הצמאה לא יאבה ה' סלח לו.	רב יהודה אמר רב:	■										◊
האוהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו, והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאן סמוך לפירקן - עליו הכתוב אומר (איוב ה') וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא	מיתבי:	!										◊
סמוך לפירקן שאני.		!										◊
האוהב את שכיניו, והמקרב את קרוביו, והנושא את בת אחותו, והמלוה סלע לעני בשעת דוחקו - עליו הכתוב אומר (ישעיהו נ"ח) אז תקרא וה' יענה.	תנו רבנן:	■										◊
(ויקרא כ') אתו ואתהן - אותו ואת אחת מהן, דברי רבי ישמעאל.	תנו רבנן: [רבי ישמעאל]											◊
אותו ואת שתיהן.	רבי עקיבא:											◊
מאי בינייהו?												^
משמעות דורשים איכא בינייהו.	אביי:											◊
אתו ואתהן - אותו ואת אחת מהן, שכן בלשון יוני קורין לאחת, הינא. ואם חמותו מדרשא אתיא.	רבי ישמעאל סבר:											!
אתו ואתהן - אותו ואת שתיהן, ואם חמותו הכא כתיבא.	רבי עקיבא סבר:											!
חמותו לאחר מיתה איכא בינייהו.	רבא:											◊
חמותו לאחר מיתה - בשרפה.	רבי ישמעאל סבר:											!
איסורא בעלמא.	רבי עקיבא סבר:											!
ואלו הנהרגין: הרוצח, ואנשי עיר הנדחת.												■
רוצח שהכה את רעהו באבן או בברזל, וכבש עליו לתוך המים או לתוך האור ואינו יכול לעלות משם ומת - חייב. דחפו לתוך המים, או לתוך האור, ויכול לעלות משם, ומת - פטור.												■
שיסה בו את הכלב, שיסה בו את הנחש - פטור.												■
השיך בו את הנחש - רבי יהודה מחייב	[רבי יהודה]											◊
פוטרין.	הכמים:											◊
מפני מה לא נאמרה יד בברזל - שהברזל ממת בכל שהוא.	שמואל:											◊
גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שהברזל ממת בכל שהוא, לפיכך לא נתנה תורה בו שיעור.	תניא נמי הכי, רבי:											■
והני מילי דברזיה מיברז.												■
וכבש עליו לתוך המים.												■
רישא רבותא קא משמע לן וסיפא רבותא קא משמע לן.												◊
רישא רבותא קא משמע לן: אף על גב דלאו איהו דחפו, כיון דאין יכול לעלות משם ומת - חייב.												■
סיפא רבותא קא משמע לן: אף על גב דחפפו, כיון דיכול לעלות משם ומת - פטור.												■
כבש מגלן?												^
דאמר קרא (במדבר ל"ה) או באיבה, לרבות את המצמצם.	שמואל:											!

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ההוא גברא דמצמצמא לחיותא דחבריה בשימשא, ומתה, רבינא מחייב	[רבינא]								♦	■		◊	עו:
פטר.	רב אחא בר רב:								♦	■		◊	עו:
רבינא מחייב: קל וחומר, ומה רוצח שלא עשה בו שוגג כמזיד ואונס כרצון - חייב בו את המצמצם, נזקין שעשה בהן שוגג כמזיד ואונס כרצון - אינו דין שחייב בהן את המצמצם?	[רבינא]									■		◊	עו:
פטר.	רב אחא בר רב:										■		< עו:
מאי טעמא דאבוה דאבא דפטר - אמר קרא (במדבר ל"ה) מות יומת המכה רצח הוא, ברוצח הוא דחייב לן מצמצם, בנזקין - לא חייב לן מצמצם.	רב מרשיא:									■		◊	עו: